19/12/2020

Ο τετρωμένος από την τέλεια αγάπη

/ Ορθόδοξες Προβολές

Γράφει ο π. Θεμιστοκλής Μουρτζανός

“Ὁ τετρωμένος ἀγάπῃ τῇ τελείᾳ, ὅτε ὁ πρηστήριος ἔρως ἀνέφλεγε σοῦ τήν ψυχήν ἱερώτατε πρός τόν Δεσπότην σέ κατεπείγων Πάτερ πορεύεσθαι, τότε τόν ἀοίδιμον λόγον ἐβόησας: Σῖτος ὑπάρχω τοῦ Κτίσαντος καί δι᾽ ὀδόντων δεῖ με θηρίων πάντως ἀλήθεσθαι, ἵνα τῷ Λόγῳ καθαρώτατος ἄρτος φανῶ τῷ Θεῷ ἡμῶν. Ὅν ἱκέτευε σῶσαι καί φωτίσαι τάς ψυχάς ἡμῶν” (ἀπό τά Στιχηρά τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, τήν 20ή Δεκεμβρίου)

“Εσύ που πληγώθηκες στην καρδιά από την τέλεια αγάπη, όταν ο έρωτας που κατακαίει τα πάντα έκανε την ψυχή σου να φλέγεται, ιερώτατε πάτερ, για να πορευτείς προς τον Δεσπότη Χριστό κατεπειγόντως (γρήγορα -γρήγορα), τότε φώναξες τον λόγο που έμεινε στην ιστορία: υπάρχω ως σιτάρι του Δημιουργού μου και πρέπει να αλεσθώ από τα δόντια των θηρίων με κάθε τρόπο, για να φανώ καθαρότατος άρτος του Λόγου και Θεού μου φανώ. Αυτόν ικέτευε να σώσει και να

φωτίσει τις ψυχές μας”

Η αγάπη είναι το όνειρο κάθε ανθρώπου. Να ερωτευτεί, να αισθανθεί ότι βρήκε το άλλο του μισό, να χαρεί με σώμα και ψυχή την κοινωνία του με τον άλλον, να κάνει παιδιά, ώστε να συμπληρώσει την ευτυχία του και την ίδια στιγμή να αγαπηθεί από τους άλλους και όχι μόνο από τον/την συγκεκριμένο/η, ακριβώς διότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήσει μόνος του, αλλά θέλει τον άλλο για να γεννηθεί ως πρόσωπο πλήρες. Γι’ αυτό και ο πολιτισμός κάθε εποχής είναι γεμάτος από έργα και κατορθώματα αγάπης, είτε προς τον Θεό, είτε προς τον εαυτό του ανθρώπου, είτε προς τον πλησίον και τον κόσμο.

Υπάρχει αγάπη υγιής και αγάπη αρρωστημένη; Η απάντηση δεν είναι εύκολη. Μάλλον υπάρχει αγάπη πλήρης και αγάπη ατελής, αγάπη που δημιουργεί και αγάπη που καταστρέφει, αγάπη δυναμική και αγάπη παθητική, ανάλογα με την προσωπικότητα του ανθρώπου. Η αγάπη όμως είναι δώρο του Θεού σε όλη την ανθρωπότητα. Είναι στοιχείο του “κατ’ εικόνα Θεού” με το οποίο προικιστήκαμε από την αρχή της ύπαρξής μας και το οποίο μεταδίδεται από άνθρωπο σε άνθρωπο, καθώς η φύση μας παραμένει αναλλοίωτη ως προς το διφυές, σώμα και ψυχή, όπως επίσης και το γεγονός ότι γινόμαστε συνδημιουργοί του Θεού μεταδίδοντας κι εμείς, ακολουθώντας την θεοποιό ενέργειά Του, και τα χαρίσματα που μπορούν να οδηγήσουν στο καθ΄ ομοίωσιν. Γιατί ο σκοπός της αγάπης δεν είναι μόνο να την έχουμε ως βάση για την πορεία μας, αλλά και για να πορευτούμε στην κοινωνία με τον Θεό, την αγιότητα, την κατά χάριν αθανασία. Τότε η αγάπη τελειούται, όταν ο άνθρωπος συναντά τον Θεό και ζει την χαρά της αιωνιότητας ως χαρά προσωπική και ατελείωτη, υπερβαίνουσα τον χρόνο, την φθορά, την αμαρτία, την απόρριψη, κάθε μορφής κακό. Ακόμη και κάθε ελλιπής μορφή της όμως, όπως την βιώνουμε οι άνθρωποι στην ζωή μας σε σύμφυρση με τον εγωκεντρισμό μας, τον πειρασμό να κάνουμε τους εαυτούς μας θεούς, εξουσιαστές, δικαιωματάρηδες και θεληματάρηδες, είναι σημάδι ότι το δώρο του Θεού υπάρχει. Εξαρτάται όμως από την δική μας ελεύθερη βούληση πώς θα το αποδεχτούμε και θα το χρησιμοποιήσουμε, πώς θα εργαστούμε σ’ αυτό ή πώς θα το αφήσουμε να νικηθεί από το “εγώ” μας. Και επειδή οι άνθρωποι δεν μπορούμε να καταφέρουμε τελικά έναν τέτοιο σκοπό μόνοι μας, ενανθρωπίζει ο Υιός και Λόγος του Θεού, για να μας επισκεφτεί, για να μας καλέσει στην οδό αυτής της αγάπης, να μας πληγώσει με την δική Του παρουσία και αγάπη, να μας κάνει να αποκτήσουμε φλόγα έρωτος και να μας δείξει ότι είναι κατορθωτός αυτός ο τρόπο εάν πούμε ΝΑΙ στην κλήση του!

Αυτή την αγάπη αγωνίζονται να την ζήσουν στην τελειότητά της οι άγιοι του Θεού, όπως ο άγιος Ιγνάτιος ο Θεοφόρος, την μνήμη του οποίου η Εκκλησία μας

εορτάζει την 20ή Δεκεμβρίου κάθε έτους. Από την παιδική του ηλικία γνώρισε τον Χριστό, καθώς η παράδοση αναφέρει ότι ήταν εκείνο το μικρό παιδί που κράτησε ο Χριστός στην αγκαλιά Του και προέτρεψε τους ακροατές Του να γίνουν σαν τα παιδιά για να τύχουν της βασιλείας των ουρανών. Και όλη η ζωή του Αγίου υπήρξε μία αφιέρωση, μία ανταπόκριση στην κλήση του Θεού να γίνει μάρτυρας αυτής της αγάπης. Ιδίως το τέλος της ζωής του, όταν εθελοντικά παρουσιάστηκε στον αυτοκράτορα Τραϊανό που βρισκόταν στην πόλη της Αντιόχειας, εκεί όπου ο άγιος Ιγνάτιος ήταν ο επίσκοπος, και ομολόγησε τον Χριστό, καταδικάστηκε σε θάνατο στα θηρία της Ρώμης, ξεκίνησε μία μεγάλη πορεία για να φτάσει εκεί φρουρούμενος, απέρριψε κάθε προσφορά των άλλων χριστιανών να εξαγοράσουν την σωτηρία του από τον θάνατο, καθώς ήταν μεγάλος στην ηλικία, και αξιώθηκε του μαρτυρίου να καταβροχθιστεί πλην της καρδιάς του από τα λιοντάρια, είναι μαρτυρία ότι η αγάπη για τον Χριστό νικά κάθε φόβο, ακόμη και αυτόν της εξουσίας και του θανάτου (“Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας”, τόμος τέταρτος Δεκέμβριος, εκδόσεις ΙΝΔΙΚΤΟΣ).

Η αγάπη από τον άγιο Ιγνάτιο παρομοιάζεται με το να γίνει ο άνθρωπος ζωντανός άρτος ώστε να προσφερθεί στον Χριστό και τον συνάνθρωπο. Να ακολουθήσει την πορεία “σίτος- αλεύρι-άρτος”. Η αγάπη ως δώρο του Θεού είναι το σιτάρι, η βάση για να γίνει η τροφή του ανθρώπου που θα του δώσει δύναμη και ζωή. Όμως αν μείνει ανενεργή, αν μείνει μόνο ως ο καρπός και δεν αλεστεί στον μύλο της θυσίας, του πνευματικού κόπου, του μαρτυρίου της απόρριψης από τον κόσμο δεν θα μπορέσει να γίνει ο άρτος που θα θρέψει τους πάντες. Η αγάπη βρίσκει το αληθινό της νόημα εάν γίνει η τροφή των ανθρώπων. Και η αγάπη βιώνεται από τα πρόσωπα. Ο κάθε χριστιανός καλείται ως σίτος Χριστού να μπει στις μυλόπετρες της ζωής, να παλέψει, να προσφερθεί ως θυσία χωρίς να νοιάζεται για το πρόσκαιρο της ομορφιάς που ο σίτος έχει, αλλά να στοχεύει στο πλάσιμό του από τον Χριστό και την Εκκλησία ώστε να υπερβεί διά της πίστεως ακόμη και τον θάνατο! Να γίνουμε ένα με τον Χριστό για να υπερβούμε τους εαυτούς μας και τον θάνατο. Να γίνουμε κατά πάντα και διά πάντα αγάπη!

Σημείο της τέλειας αγάπης είναι η θεία Ευχαριστία! Εκεί γευόμαστε το σώμα και το αίμα του Χριστού ως άρτο ζωής αιωνίου, ως άφεση αμαρτιών, ως τον τρόπο της αφθαρσίας. Η αγάπη νικά τον θάνατο! Η αγάπη είναι η ζωή! Και αυτή η αγάπη μας δείχνει τον τρόπο κάθε έκφρασης αγάπης στην ζωή μας! Μόνο που απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορέσουμε να βιώσουμε την αγάπη προς τον άλλον είναι να αγαπάμε τον Θεό! Να βιώνουμε στην Εκκλησία διά της ευχαριστίας, της προσευχής, της άσκησης ως παραίτησης από τα δικαιώματα και το θέλημά μας, την αγάπη για τον ενανθρωπήσαντα Λόγο και, ταυτόχρονα, να ανοίγουμε την καρδιά μας παλεύοντας με το δίκιο και το συμφέρον να γίνουμε αγάπη και για τους

άλλους!

Πρόσκληση προς την τελειότητα είναι το παράδειγμα των Αγίων μας! Σε έναν κόσμο που βλέπει την αγάπη στην σχέση δύο, στην ιδιωτική ζωή, στην πρόσκληση για επιβίωση, η πίστη την θεωρεί ως κοινωνία, προσφορά, άνοιγμα της ύπαρξης με την βοήθεια των Αγίων και της Εκκλησίας! Δι’ αυτού του τρόπου ας ετοιμαστούμε κι ας ζήσουμε τις μεγάλες εορτές της πίστης μας που μπορούν να γίνουν ζωή μας!